

Omgivelser

Mange av oss som mister barnet vårt plutselig og uventet opplever at det sosiale nettverket rundt oss svikter.

Som regel fungerer nettverket bra rett etter barnets dødsfall og tiden rundt begravelsen. Men etter begravelsen er interessen dalende. Familier og venner sukker lettet ut, og føler selv at de har vært til stor støtte, og det har de også vært. Men for oss foreldre så har den lange veien tilbake til livet så vidt startet. Det harde arbeidet det krever å bygge

Landsforeningen uventet barnedød takker KIWI for støtte til Informasjonskampanjen
Denne siden opp

KIWI

opp ny tillit til livet, en tro og et håp om at livet vil oss noe, og helst noe godt, er så vidt i gang.

Det ligger en forventning fra omgivelsene om at sorgen har en tidsramme. Tidsrammen på hvor lenge foreldre skal sørge blir ofte målt i alderen på barnet. Mistet du barnet ditt i mors liv, så er det ikke alle som vil gi deg like god aksept på sorgen som hvis barnet ditt ble levende født.

Vi foreldre forventer at omgivelsene skal forstå at i det øyeblikket du får vite at du er gravid bygges det en relasjon. Helt uavhengig av hvor lang denne relasjonen ble, død i mors liv, komplikasjoner ved fødselen, krybbedød seks måneder, hjerte-feil tre år, død i ulykke fire år, er den tiden vi fikk med dette barnet, et helt liv for oss. Døren som stod på gløtt til det vi trodde var vår framtid, er lukket, og det tar tid å finne en ny dør.

Sorgen blir forsterket når venner eller familie ikke forstår dette. Det blir enda en tapt relasjon å sørge over. Å oppleve at en du trodde var din beste venn, ikke lar høre fra seg. Eller en slektning som sier etter at begravelsen er over "ja, ja jenta mi, det er godt det er over, så du kan ta fatt på hverdagen igjen, når var det du skulle begynne å jobbe?" Eller en god arbeidskollega som tre måneder etter dødsfallet sier "Ja nå er vel alt bra?" Eller en venn som sier to år etter barnets død: "Herregud jeg blir så deppa når du prater om den døde ungen din, kan ikke du prate om noe annet, blir du aldri ferdig med det?" Eller en medfølende nabo som griper tak i deg med en fortvilet mine "nå forstår jeg hvordan du har det" Og du kjenner kulden tar tak i deg og spør tilbake; "har du også mistet barnet ditt?" "Nei, nei, jeg har mistet hunden min". Og eksemplene om uærbødige kommentarer og handlinger som har blitt meg fortalt kunne fylle opp et titall med sider.

Nå er det sikkert noen som leser dette

“ Det ligger en forventning fra omgivelsene om at sorgen har en tidsramme. Tidsrammen på hvor lenge foreldre skal sørge blir ofte målt i alderen på barnet.

som synes jeg er urettferdig, og det er fint. For det betyr at dere har stått sammen med oss som har mistet barn når vi har trengt det. Det er mange flinke folk som har en forståelse for alt dette som jeg har sagt, og takk og pris for dere. Nå i skrivende stund er det atten år og åtte måneder siden Marte døde. Skal jeg fortelle dere en hemmelighet? Før jeg tør å fortelle min hemmelighet, må jeg forsikre dere om at jeg er helt normal. Jeg bruker ikke nervepiller eller går på jevnlig besøk til psykolog. Ikke at det er noe galt med det. Jeg har lang utdannelse, god økonomi og to vellykkede barn, kort sagt normal. Viktig å fortelle at jeg er normal! For min hemmelighet er: "Jeg sørger enda!" Nå er det sagt. Jeg vil bare si en gang til: "JEG ER NORMAL!". I et av de hemmelige rommene inni meg er det en smerte og en sorg. Noen ganger har jeg behov for å gå i dialog med denne smerten og sorgen for å vekke til live minnene om et barn jeg skulle hatt. Følelsen av at det hendte meg et barn i en annen tid i en annen virkelighet blir borte. For mange av oss er smerten det eneste bevis på at barnet vårt har vært, og vi ønsker ikke at den skal forsvinne. Husk, jeg er normal!

Ellen Gyllensten Alvestad